

מסורת הש"ס

(א) שבת קטג, (ב) ז"ל
אלעזר, (ג) סס קי"א, (ד) י"ח
יח, (ה) י"ח פד, (ו) (סס),
(ז) ע"ש היטב ופערש"י
דס, (ח) ע"ש, (ט) וברכות
יט, (י) י"ג, (יא) ע"ש חוס'
חולין נט: ד"ה תחור.

תורה אור השלב

1. יאמר שמשון תמות
נפשי עם פלשתים ויט
בכח ויפל הבית על
הסרנים ועל כל העם
אשר בו ויהיו המיתים
אשר המית במותו רבים
מאשר המית בחייו:
שופטים טו ל

גליון הש"ס

גמ"א ורמא ליה יעקב
מינא. עין מגילה דף כג
ע"א תוספות ד"ה אמר
ולע"ק:

הגהות הב"ח

(ב) נבי' (ואמר דב שמן נב)
 אכלו ויבי' את (השבת)
 תחילתו ויבי' סוף א"ר
 שמן נב אבא א"ר
 היומן מבה של חלל
 אינה צריכה אימד
 והאי אישאח צמירא
 ממי כמבה של חלל
 דימא ק' גורם האלפס
 כסרס סמוח גרליס ועין
 פיסורו דגבתי ה"ן נסס
 ההמ"ן: (ג) שם האלפס
 גדול דילגה. רש"י ג"כ עין
 גערוך: (א) רש"י ד"ה
 מה עיינו וכו' את השבת
 תחילתו ואח"כ מ"ה ב'
 הרצל ובה את ממלגין
 העיון את השבת
 אפ"ס: (ד) ד"ה יקרה
 מקולקלת. רש"י וכו' הוא
 כביק דל סל:

לעזי רש"י

מלווה"ר [מלוויד"ר]
קדחת.
דינבוי"ש [דינבוי"ש].
תזכיר.
מישנא [מושבנא].
סקירת הפה (מחלה).
מטווייר, מערר.
קרישורין. שחלים.
מלכ"ט [כורן מלכ"ט].
דלקת שקרים מוגלתית.
רודדא. פין (צמח).
אפיא. כרפס.
קלוריא. נמחוח.

מוסף רש"י

גב הדי וגב הרגל.
שמתו קסה ומסוק (שבת
סא.) לא יצמד בקח את
החומץ. לפרסא, דכל
פרסא שבתא מור בן דקנן
פסוס שבתא פסומין
פסא אל מלכא טוון
חש
(בבא' יח.)
בפרסא. מיל הסיס
ומסוס ומחלל פסא
ומור נגד מסיס ומסוק
פסא ופסא פסא חמסא
ומעלי שבתא. מוס ה'
פסא ועבר שבת (שס.)
חולל פסא פסא
פסא פסא על פסומין
דגלי פסא
מסיסא. פסא פסא פסא

גלי לה. לא נשבעתי לך כי
קצ' אחרתי (שם). מאי סימנ
בשורת שינוי (שם). ממאי ה
חתימים חתימי דחסי' ומשי
דאווזא בגדסא דאווזא.
פשוט

שאלון לר' אלעזר דתיעבו
דמים דתנן באהלות פ"ו
הורג את מי: האי סדרת
שצומחת בכשר בני אדם

(א) גר רבנו בירושלמי גרזה ש

אין מעמידן פרק שני עבודה זרה

הוא הוא דהא קי"ל צפ"ב
חללין עליה את השבת: (א) צב
חלל ללישנא קמא אין מתרפאין
ומתחזיא אי חזי דמקלקל צה

מכה של חלל אין

מכה של חלל אין מתרפאין מוהן מאי
 בנייהו איכא בנייהו גב היר וגב הרגל
 (א) דאמר רב אדא בר מתנה אמר רב (ג)
 היר וגב הרגל הרי הן כמכה של חלל
 ומחללין עליהן את השבת אמר רב וזמרא
 בר טוביה אמר רב כל מכה שצריכה אומר
 מחללין עליה את השבת (ה) אמר רב שמן בר
 אבא אמר ר' יוחנן יוהאי אישחא צמירתא
 כמכה של חלל דמי ומחללין עליה את
 השבת מהיכן מכה של חלל פירש רבי אמי
 ימן השפה ולפנים בעי רבי (ו) אלעזר כבי
 ושיני מאי כיון דאקושי נניהו כמכה דבראי
 דמו או דלמא כיון דגואי קיימי יכמכה של
 חלל דמו אמר אביי ת"ש (ז) החושש בשינו
 לא יגמע בהן את החומץ חושש הוא דלא
 הא כיבי ליה טובא שפיר דמי דלמא תנא
 היא דכאי ליה טובא חושש נמי קרי ליה
 ת"ש רבי יוחנן (ח) חש בצפדינא אול לגבה
 דהתיא מטרוניתא עברה חמשא ומעלי
 שבתא א"ל לחמר מאי אמרה ליה לא צריכת

אי צריכטא מאי אמרה אשתבע לי דלא מגליא לא מגלינא גלייה ליה למחר נפק דרשה בפני דישראל לא מגלינא אבל לעמיה ישראל מגלינא לה מעיקרא אלמא כמכה של חלל דמאי צפדינא הואיל ומתחיל בפה וגומר בכני מעייסי ומייתי דמא מבי דרי ממאי הוי מקריי קריירי ומישורי כסא דהרסא מאי עבדא ליה א"ר אית זית ומלח וימר בר רב אשי אמר משחא דא אנא עבדי כולהו ולא איתסאי עד דאמר ליה דויתא דלא מלו תילתא וקלנהו אמרא חביב ואתסאי ורבי יוחנן היכי עביד הכי ורבי יוחנן כל מכה שמחללין עליה את השבת שאני והא רבי אבהו דאדם חשוב הוה יורמא וואי לא רבי אמר ורבי אסי דלחכוהו לשהיה מומחה הוה דרבי אבהו נמי רופא מומחה ביה מיני בנפשיהו יחמות נפשי עם פלשת סכנתא היא ומחללין עליה את השבת מאי אמר לאסוקי גרדא דיכלא וגירדא דאסנא אספרא האי עינבתא פרוונקא דמלאכא דמירדובשא או כרפסא במיליאי אדהכי והכי עילוי חירותי לחירותי ואוכמתי לאוכמתי אדאשתא היא מאי אסותא למחיה שיתן והני מילי דלא חוור רשיה אבל חוור רישא

הסס שהוא חזק. רבי אבהו היה קרוב למלכות דלמארין נס
ר למי בקרלי: שאני. היא מערומה דר' יומן: דרשא
ע אנפיה: כרשא. פנע מכת חרב: למיסק דמא. של
ר קרשין בלע"ז: לאסוק. הלהות צר שפחיה המכה:
גרירי דינל: גירא. שגור שרשי וטמן אותה גירא
א. חולעם שהתרנגולים מנקרין באשפה. מאשפות יריא אר
דומה לעננה. מל"ש בלע"ז: פרוונקא דמלאכא דמיסוס
א בלע"ז ושוקס אוחו עם הדב: כרשא. אפירא בלג
רשא דמור זקי: ארבי. בעוד שהוא מחזר סממין
ה גדולה ואם קטנה קטנה: ויגדר עלי. יגבל עשו
העמד בלדס: פרוונקא דאישא ארבי. ע"י חולי שמו
יקה בגדלו ושומטה ומכה בצפורניה: ואי חור רישי.

לגו מן עינא אמיר שמואל אמר
גומרא סבב ותנחין עליה ז' ור
משחוק תחלוץין ומיתן ג' חמרא
סוככים וגילוי עריות ופסיתור דמיס
בין אמר רב הונא ואת אמר רב

ובכמה של חלל כדאמן נערה המא

דבר ספר דלם איז כחמה של חלל ועי' גנדה דף זה ע"ב. ג) לפנינו בירושלמי הניסא ליקמין ל
ועתה עולה חמז במסא ואכן גי' רציו נראה עישר ודוית.

כת.

חלל הגוף ובירושלמי מפרש כל שהו
מכה ש"ג חדר. פ' היינו חולי
מכה חרב אבל מכה חרב אמרין בכל
נ דאמר שמואל בסמוך האי פדעהא
מחליין עליה שבה דסכנה היא
ומפרשים פדעהא מכה חרב:

אִכָּלָה בִּינֵיהֶוּ וְגו' דוד. ה"ה דלוס
מזי למימר איכא בינייהו
פרעמחא ומכא שיקא לריבא אוסד:
פ"ה מקוס מושב השמים
וינצי"ש וקשה דקאמינ
בנפמון כיון דלאקוש ועוד דנפרק אלו
טרפות (חולין דף ע"ג) גבי אררי תמור
ככמ ושיני ואין דרך להיות הוינצי"ש
שעורות וכן בהמול (ד"ק דף ע"ג)
שימין חובלי מנו לכאא חזריה
שמע ובסוף המפקד (ב"מ דף ע"ג)
גבי ההוא מורא דלא ה"ל כמ ושיני
והוא מורא דלא ה"ל כמ ושיני

במל"א. ישתדלו

שְׁלֵמִים בְּחֻמֵּי קֶרְשָׁן וְיִמָּה לְשׁוֹם עַל
הַמָּכָה: **בְּמִלִּיָּא**. פ"ה חֶזֶק
בְּלִמְדָּמִרְיָן לְקַמֵּן (דף ג') טִילָא חֲרִיפָא
מִלְרִי זִקִּי וְיִמְהִי מִלְנִי טִילָא יִן
מִלְנֵה דְלֶמֶר פֶּרֶק מִן שְׂחָחוּ (נִטְוִן
דף ט') גִּרְעָה דְכֹלְהָ טִילָא חֲרִיפָא:
שְׂוִרִי
אִישְׁחָבַע לָהּ לֹאֵלֶהָ יִשְׂרָאֵל
וְהָא וְהָא אִישְׁחָבַע לָהּ לֹאֵלֶהָ
וְהָאִיאָה חִילּוֹל הַשֵּׁם יְדֹגְלִי
וְרַב נַחֲמָן בְּר' יִצְחָק שְׂאֲנִי
מֵאִי סִימְנִיָּה רַמִּי מִיֵּדִי בִּי כְּבִי
וְחִימִי וְחִמְיָמִי חִמְיָמִי דְשַׁעְרֵי
בְּרִיהּ דְרַבָּא מִי שְׂאוֹר וְשִׁמְן
אֵל בְּגִדְפָא דְאוּחָא אֲמַר אֲבִי
הָהוּא טִייעָא אִייתִי קִשְׁיִתָּהּ
וְרַבִּיק "בֵּית דְרָבִי עֲבָדִי
אֲמַר רַבָּה בְּר' בַּר חֲנָה אֲמַר
יִן מִתְרַפְּאִין מִהֵן "אֲדָם חָשׁוּב
יָהּ יַעֲקֹב מִינָהּ סָמָא אֲשֻׁקִּיָּה
לְשֻׁקִּיָּה דְרַבִּי יוֹחָנָן יְרוּפָא
וְהָא שְׂאֲנִי רַבִּי אֲבָהוּ דְמוֹמְקִי
אֲמַר שְׂמֹאֵל "הָאִי פִרְעֻתָא
אֵל לְמִפְסָק דְמָא תַחֲלִי בְּחֵלָא
נִיקְרָא מְקִילְקֵלְתָא אֲמַר רַב
אֵל הָאִי מֵאִי אֲסוּתָא סִיגְנָא
יִן עֵינְבַתָּא בַּת מִינָהּ וְנִיגְנַד
רַבָּא הָאִי סִימְטָא פֶּרוּוֹנְקָא
מְקוּטִילִי וְלִיקְרֻעִיָּה שְׁתֵּי וְעֵרְב
לִית לָן בָּהּ רַבִּי יַעֲקֹב חֶשׁ
בְּפִיקָא

רין (דף יד.) ובתשובות (דף ז.) דנפק
ההוה. דאמרין לעיל (דף ט.) אס
עשתא אס יואל שבת מדאי: ספלי
דרא זיכלא. עשב שמו זיכלא ר
גירדע דק הטעו ועושה מחסות:
מתרגמין מוקלתא מריס חשוב
הוא. כלומר מסוכן הוא להמית:
בטעניא. יין חזק מאד ומין יין
עיינבא בם מינא. עיינבא מענדי
ורסי. לחורסי. לאעברע לן ענבה
ה הוא בם וסמין נאק: שמיין
בשל להוציא הלימה היא רפואתו:

בסיקעא
 ק' תפל אסור לעצן בשבת מינה את יליף לחזויות
 נשכבת ר' יהושע בן לוי היה ליה קורוס ואורון
 ואמיסיה דלא ליסחנן ר' יעקב בש"ד יוחנן בן
 זאור נכבדים כגון דאמר ליה הכא עלי ש' עב
 ותרמאין כגילוי עריות דחגי הותרה שכל מכללה

לא הותרה מכללה ואפילו להתרופות כהרא חז"ל
וזה והיא כאשת איש א"ר חנינא זאת אומרת
אין דוחין נפש מפני נפש ודחי רב חסדא שניא
רבנן. ניקרא מקוולותא חתיכה של רעי מן הא
אחריה. פי' סקוטלי המכה שמכה בעת שאוחז א

קץ עקרת בשנת י"ט כ"ח. (2) אולי נ"ל נחתין על

עין משפט
גר מצוה

רבינו חננאל

[illegible]

(ז) כחללה הוא נתן חסיד
 עשר שמיני הדר קלוריות
 יספור כל היום טבא טעם
 כל לית היא טבא
 קימא כל דוסמא אהן
 אוספין סכנה הדר תיידיין
 יסמן אמר אסורה רבי
 יוחנן אמר מותרת כל
 שהראו מן השפה ולפנים
 מוספין אותו בשבת.
 חנינא כשיי מעלין עצם
 ראש שבח וכן
 מעלין גנות אגוזים בשבת
 אבא כשיי יוחנן
 אחי [אחי] סומקא סכנה
 אביי [אביי] לוקטין לו
 גזיין בשבת רבי אמר

חמרא לכר מן עינא שרי
וכן עורדענא סכנה הרא
ליה ר' חנינא ור' יונתן
מתפאין חרץ מעבודת
בכוכבים וכן כל כיוצא
להתרפות בדבר סכנה

גש רחם איתחא ואיסתכן
זאין מתרפאין בשפיכות
היא תמן ולא נודע מי
פיה. פיי עינבתא מורסא
עזו בגודלו ומכה המכה

רמץ ויכרשנלמי לפניט ליחל